

hogy csak így költhették volna a mi Kalevalánkat, ha az el nem pusztul valahol Ázsia? fönnskjain».

Vikár Béla Kalevalája olyan nemzeti kincsünk, amelyen fel kell növekednie az ifjúságnak és amelynek nem szabad hiányoznia egyetlen magyar házból sem. A Kalevala valósággal elvesztett ősi örökünkbe helyez vissza bennünket. Nemzetünk lelke ünnepel benne.

A BÁNAT DICSÉRETE.

Ó, emberek, kik nagy malomkövek közt
megvékonyult szívvel éltek, s kába vággyal
vadásszátok a duzzadt, kincses bőség,
s a hangos vígság papagáj-csodáját,
most itthagynom kolduskomédiátok.

És mint a csöndes szikra, mely a mozdony
nagy, bömbölő, bolond kazánján éledt,
most elröpülök hűvös, esti titkok,
halott mezők félős, sötét szívére . . .

Itt csend van és sötét van. Messze, messze
pirosramart, vágyó szemekkel nézi
az éjszakát hajszolt urunk, a Vígság.

A földek álma mély. A barna rétek
meredten nyujtóznak, mint néma holtak.

Sötét köpenybe állnak őrt az erdők,
s fehér nyírfák kísértet-árnya lebben . . .

— És zsongó, kedves, nagy, szelid folyóként
simul fölém üzött szolgánk, a Bánat.

Bársony-vizén a könnyek gyöngye reszket,
gördíti hullott percek lágy homokját,

s a partról száz akácfa hinti, hinti
fehér szirmát a csillogó habokra . . .

Ó, mély, meleg kulak fakadnak bennem,
tiszták és busak, mint az esti harmat.

Ó, sírni kell most, s mirtuságot törni
dermedt és néma, idegen sírokról ;

és átölelni száz titokgöröngyöt,
amik közt bolladozva, félve élek ;

s nehéz harangkongással hívni össze
pár árva évem szerteszéledt nyáját ;

s riadt álmok rozsdás lakatját törni
jajongó szívvel, reszkető kezekkel ;

és meggyászolni minden boldog embert :
Jaj, mennyi félszeg szín és bárgyú kürtészó !

— Most zsongó, kedves, nagy szelid folyóként
simul fölém üzött szolgánk, a Bánat,

s nilus-vizében bűg a termékenység. ifj. Ambrózy Ágoston.